

Column Marja Moors

Midlife

Nooit een probleem met mijn leeftijd gehad. Zowel mijn eerste (nu ex-), als mijn tweede echtgenoot zijn ouder dan ik ben. Dat heeft het voordeel dat je je altijd jong, of in ieder geval 'jonger dan' kan voelen. Maar zo op m'n 49^e begin ik hem te knijpen. Natuurlijk, nog steeds vind ik dat ware schoonheid weinig met het lichaam en alles met de geest te maken heeft, maar toch... Bij de bakker kijk ik om me heen naar leeftijdsgenoten. Heb ik net zo'n zuinig mondje als die vrouw naast me? Is mijn nek ook al zo in mineur? Dan kan ik beter hoger gesloten t-shirts aan gaan schaffen. Trek in taartjes heb ik als ik aan de beurt ben niet meer, dat scheelt.

Hans Korteweg, een Nederlandse meester van deze tijd, schrijft in zijn boekje 'Nog vele jaren'¹ dat bij het bereiken van de leeftijd van 49 het spel van blinken is uitgespeeld. 'De uiterlijke wereld begint aan kracht in te boeten, de innerlijke wereld kan meer aan de dag treden. Men maakt de balans op, men heeft gewonnen of verloren'. En dan de vernietigende slotzin: 'men heeft in ieder geval verloren als men wil blijven blinken'. Op de kaft van het boekje prijkt een illustratie van een brug met als hoogste punt en tevens begin van de afdaling de leeftijd 49.... Het boekje gaat al jaren mee... gek, ik vind de teksten ineens helemaal niet meer zo sterk.

In de nacht voor die 49^e verjaardag droomde ik *dat een groepje psychologen (hebben vaak zuinige mondjes..) bezig waren een soort stukje in een zaaltje op te voeren. Degenen die de jongere fasen voorstellen worden gekust door hen die toekomstige fasen uitbeelden. Op het eind richt de hele groep zich tot de zaal en zingt luidkeels en naar het publiek toe bewegend: 'Hier zijn wij'.*

Ach dat wijze 'spiegeltje aan de wand van het droombewustzijn'... nooit te beroerd om de bal terug te kaatsen. Zowel voor het meisje in mij als voor de rijpere vrouw is er plaats op het toneel. Met één lied, onbevangen jonge en

¹ *Nog vele jaren. De symboliek van elk levensjaar.* Hans Korteweg en Erica Duvekot, ISBN 90-6325-417-2

rijpere, oudere klanken verenigend, presenteert het Zelf zich aan de wereld.

Als alle fasen er mogen zijn, blijkt zelfs een midlife-angstige psychologe voluit te kunnen zingen.

In een mildere stemming lees ik de tekst van Hans nog eens door: 'het symbool van 49 is de kaars: simpele oprijzende vorm, die licht draagt, en aan het licht zichzelf als voedsel geeft'. Ja, wat kan hij de dingen van het leven toch prachtig verwoorden, concludeer ik. Het opgeven van blinken is gemakkelijker als in plaats daarvan gezongen en licht gegeven mag worden.

Marja Moors (49) heeft een eigen praktijk als psycholoog, relatietherapeut en droomwerker. Ze gebruikt zowel in haar eigen leven als in haar werk, dromen uit de nacht als leidraad in het leven van alledag.